

ΓΥΝΑΙΚΑ

Στροφή α'

Πυκνερὴ νύχτα γύρα στὸν κόσμον ἀπλωμένη.
Πεθαμένος ὁ ἀγέρας, δέ οσειέται ζωή·
Ἡ Σιωπὴ περπατᾷ μὲ τὸ Χάρο πιασμένη,
Καὶ γυρνᾷ μὲς στὸ χάος ἔρμη κι ἄσκοπη ἡ Γῆ.
Δὲν ὑπάρχουν πουλιά, δὲν ὑπάρχουν ἀστέρια,
Δὲν ὑπάρχουν αὐγῆς καὶ βραδυοῦ χρυσὰ νέφια·
Δὲν ὑπάρχουν πηγές, δροσομάνες, καὶ χέρια
Τῆς Χαρᾶς νὰ κρατοῦν τὰ ἐλπιδότονα ντέφια:
Ἡ Συνείδηση ἀκόμη βαθεῖα κοιμισμένη,
Κι οὔτε σὰ θαμπὴ σκέψη ἡ Συμπάθεια ἀπλωμένη.

Ἀντιστροφή α'

Γιατ' ἀκόμη δὲν ἔχεις προβάλει, ὦ Γυναίκα!
Σένα ὁ Θεὸς καρτερεῖ στὴ σκιά γιὰ νὰ πλάσει·
Ὅραμα ἄσπρο δροσιᾶς, Κλυταιμνήστρα ἢ Ρεβέκκα,
Εἶν' ἡ ἐλπίδα γιὰ σὲ στῆς ζωῆς τᾶγρια δάση.—
Μά, ὦ μητέρα μου Γῆς! ποιοὶ εἶν' τὸ φῶς π' ἀναβλύζει;
Πῶς τὸ κάθε τι παῖρνε καὶ εἶδῃ καὶ ζωή;
Πῶς μ' ἀξήγητη ἀνάσσαν ὄνειρου γιομίζει
Κ' εὐωδιὰ παραδείσια καὶ ξώκοσμη ἡ γῆ;

Ἐπωδὸς α'

Ἡ Γυναίκα — ἡ Γυναίκα γεννήθη,
Τῆς Ψυχῆς τὸ φτεροὸ καὶ τὸ στέμμα·
Γύρ' ἀστράφει ἀπ' ὀλοῦθε πού χύθη
Τοῦ Θεοῦ τ' ὀλογάλανο βλέμμα.
Μαῦροι Αἰῶνες! ἀπέθαντον αἷμα
Μὲς στὶς φλέβες τ' Ἀνθρώπου διαχύθη,
Πού, σὰν ἄστρο ἀναμέσο τοῦ αἰθέρα,
Τὸ Καλὸ κολυμπάει νύχτα — μέρα.

Στροφὴ β'

Φωτερὰ τῆς Ψυχῆς ὄλα τῶρα τὰ σπήλια
 Ἄπὸ πνέματ' ἀγνὰ κι ἑναρμόνια γιομίζουν.
 Ἔχει δώσει ἡ Σιωπὴ στὴν Ἀγάπη τὰ χεῖλια,
 Καὶ τὰ οὐράνια οἱ χαρές, σὰ δροσιές, καθρεφτίζουν.
 Δὲν ὑπάρχει κακό, δὲν ὑπάρχει κατάρρα,
 Δὲν ὑπάρχουν τὰ μπόδια κ' οἱ φόβοι τῆς Μοίρας·
 Δὲν ὑπάρχει τῆς Ἄρνησης ἡ ἄρρωστη ἀντάρα,
 Καὶ τοῦ Κάϊν ἡ γενιὰ καὶ τὰ σπλάχνα τῆς Πύρας.
 Ὅλα γέμουν — μὰ τί; ζυμωτῆς τους ὁ Πόνος,
 Τὸ παιδί τοῦ Καλοῦ, τῆς Ὀλβιότης ὁ θρόνος!

Ἀντιστροφὴ β'

Γιατί, Θεέ μου; γιατί ἔχεις προβάλει, ὦ Γυναίκα!
 Ἔτι μικρὴ μὲ κορμὶ ποῦχει ἡ ΙΔΕΑ γενεῖ!
 Καὶ μακρυνά σου καημός· μὰ σιμά σου, ὦ Ρεβέκκα,
 Ὁ καημός πού ἡ ὁμορφιά μᾶς γεννᾷ ἡ μακρυνή.
 Ὡ Τελειότη, εὐτυχιά πού εὐτυχιά δὲ γνωρίζεις·
 Ἐρωτα, αὐτὴ πνοὴ πού μὲ τ' ἄγγιγμα σβεῖς·
 Πόθε ἀνθρώπινε, σὺ π' ὄλο πέλαγα σκίζεις·
 Εἶν' τὸ Τέλειο ὁ καημός τῆς ἀχάριστης γῆς.

Ἐπωδὸς β'

Συφορά: Συχνὰ νύχτα εἶν' ἡ μέρα,
 Καὶ πλατεῖα μέρα ἡ νύχτα εἶν' αἰώνια·
 Ἡ ψυχὴ μᾶς, δεμένη δῶ πέρα,
 Κλαίει ζητώντας λουλούδια στὰ χιόνια.
 Ἔτσι κλαῖν τὰργοταίριαστα ἀηδόνια,
 Κι ἀπ' τὸν πόθο ἡ ἄρρανή περιστέρα·
 Ὅλα κλαῖν χαρὰ κάποια θυμώντας
 Μακρυνή, τί δὲν ἔχουν ζητώντας.